

ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร

เรื่อง ลูกจ้าง (ฉบับที่ ๔)

พ.ศ. ๒๕๕๐

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ กรุงเทพมหานครโดยความเห็นชอบของสภากรุงเทพมหานคร จึงตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความใน (๒) ของข้อ ๑ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์”

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความในข้อ ๘ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๘ ให้ปลัดกรุงเทพมหานครมีอำนาจพิจารณาขกเว้นผู้ที่ขาดคุณสมบัติตามข้อ ๗ (๗) (๘) และ (๑๐) เป็นรายบุคคลได้ ส่วนผู้ที่ขาดคุณสมบัติตามข้อ ๗ (๖) ถ้าผู้นั้นได้ออกจากงานหรือออกจากราชการไปเกินสามปีแล้ว และมีใช่เป็นกรณีออกจากงานหรือออกจากราชการเพราะกระทำผิดวินัยในกรณีทุจริตต่อหน้าที่ ปลัดกรุงเทพมหานครอาจพิจารณาขกเว้นคุณสมบัติได้”

ข้อ ๕ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒๑ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๒๑ โทษทางวินัยมี ๕ สถาน คือ

(๑) ภาคทัณฑ์

(๒) ตัดค่าจ้าง

(๓) ลดขั้นต่ำจ้าง

(๔) ปลดออก

(๕) ไล่ออก”

ข้อ ๖ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒๔ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๒๔ ลูกจ้างผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องได้รับโทษปลดออก หรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่มิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก”

ข้อ ๗ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒๖ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๒๖ เมื่อผู้มีอำนาจตามข้อ ๒๕ ได้พิจารณาผลการสอบสวนแล้ว เห็นว่าลูกจ้างผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก็ให้สั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ตามควรแก่กรณี

ถ้าเห็นว่าลูกจ้างผู้ใดกระทำผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ดำเนินการตามข้อ ๒๓

เมื่อได้ดำเนินการตามวรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง อย่างใดแล้ว ให้แจ้งให้ผู้นั้นทราบตามวิธีการแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ผู้ใดถูกสั่งลงโทษปลดออกตามข้อนี้ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จเสมือนว่าผู้นั้นลาออก”

ข้อ ๘ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของข้อ ๒๓ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ลูกจ้างผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตาม (๑) และ (๒) หรือได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือต่อคณะกรรมการสอบสวน ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจตามข้อ ๒๕ จะสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ตามควรแก่กรณีโดยไม่สอบสวนก็ได้”

ข้อ ๙ ให้ยกเลิกความใน (๑) (๓) และ (๔) ของข้อ ๓๓ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้สั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ตามควรแก่กรณี

(๓) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่จะลงโทษปลดออก หรือไล่ออก และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตามเดิม แล้วดำเนินการตามข้อ ๒๓ ต่อไป

(๔) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่จะลงโทษปลดออก หรือไล่ออก แต่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้ดำเนินการตามข้อ ๒๓ ก่อน แล้วรายงานปลัดกรุงเทพมหานครเพื่อสั่งให้ออกจากราชการตามเหตุนั้นโดยไม่ต้องให้กลับเข้ารับราชการ ส่วนการดำเนินการตามข้อ ๒๓ ถ้าเป็นกรณีที่จะสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดค่าจ้างหรือลดขั้นค่าจ้าง การสั่งลงโทษดังกล่าวห้ามสั่งย้อนหลังไปก่อนวันพักราชการหรือวันออกจากราชการไว้ก่อน”

ข้อ ๑๐ ให้ยกเลิกความในข้อ ๓๔ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๓๔ การสั่งให้ลูกจ้างกลับเข้ารับราชการในกรณีที่ลูกจ้างผู้นั้นมิได้กระทำความผิดหรือกระทำความผิดแต่ไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออก และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๒๕ สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งอื่นซึ่งต้องใช้คุณสมบัติเฉพาะตำแหน่งที่ผู้นั้นมีอยู่”

ข้อ ๑๑ ให้ยกเลิกความในวรรคสี่ของข้อ ๓๖ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ให้อุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง โดยให้อุทธรณ์ต่อปลัดกรุงเทพมหานคร ในกรณีที่ปลัดกรุงเทพมหานครเป็นผู้สั่งลงโทษ ให้อุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร”

ข้อ ๑๒ ให้ยกเลิกความใน (ก) ของข้อ ๓๕ (๑) แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(ก) ในปีหนึ่งลูกจ้างประจำมีสิทธิลาป่วยโดยได้รับค่าจ้างอัตราปกติระหว่างลาไม่เกินหกสิบวันทำการ แต่ถ้าปลัดกรุงเทพมหานครเห็นสมควรจะให้ลาโดยได้รับค่าจ้างอัตราปกติระหว่างลาต่อไปอีกก็ได้ แต่ต้องไม่เกินหกสิบวันทำการ”

ข้อ ๑๓ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของข้อ ๔๐ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๔๐ ในปีหนึ่งลูกจ้างประจำมีสิทธิลาจิส่วนตัวโดยได้รับค่าจ้างอัตราปกติระหว่างลาไม่เกินสี่สิบห้าวันทำการ แต่ในปีที่เริ่มจ้างและแต่งตั้งเป็นลูกจ้างประจำให้ได้รับค่าจ้างระหว่างลาไม่เกินสิบห้าวันทำการ”

ข้อ ๑๔ ให้ยกเลิกความในข้อ ๔๒ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๔๒ ลูกจ้างประจำลาเนื่องจากการคลอดบุตร ให้ได้รับค่าจ้างอัตราปกติระหว่างลาไม่เกินเก้าสิบวัน เว้นแต่ลูกจ้างประจำรายวันและรายชั่วโมงไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างในวันหยุดประจำสัปดาห์ระหว่างการลาดังกล่าว

ลูกจ้างชั่วคราวรายเดือนมีสิทธิลาเนื่องจากการคลอดบุตรปีหนึ่งไม่เกินเก้าสิบวัน โดยมีสิทธิได้รับค่าจ้างระหว่างลาไม่เกินสี่สิบห้าวัน

อำนาจการอนุญาตให้ลาเป็นไปตามบัญชีหมายเลข ๒ ท้ายข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้”

ข้อ ๑๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๔๒/๑ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕

“ข้อ ๔๒/๑ ลูกจ้างประจำที่ลาคลอดบุตรตามข้อ ๔๒ แล้ว หากประสงค์จะลาเพื่อเลี้ยงดูบุตรเพิ่มอีก ให้มีสิทธิลาจิส่วนตัวเพื่อเลี้ยงดูบุตรต่อเนื่องจากการคลอดบุตร โดยได้รับค่าจ้างระหว่างลาได้อีกไม่เกินสามสิบห้าวันทำการ และให้นับรวมอยู่ในวันลาจิส่วนตัวสี่สิบห้าวันทำการด้วย”

ข้อ ๑๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๔๖/๑ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕

“ข้อ ๔๖/๑ ลูกจ้างประจำซึ่งประสงค์จะไปต่างประเทศในระหว่างการลาตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้ หรือระหว่างวันหยุดราชการ ให้เสนอขออนุญาตต่อหัวหน้าหน่วยงาน และรายงานปลัดกรุงเทพมหานครทราบ”

ข้อ ๑๗ ให้ยกเลิกความใน (๖) ของข้อ ๔๗ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๖) ถูกสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก”

ข้อ ๑๘ ให้ยกเลิกความใน (๔) (๕) และ (๖) ของข้อ ๕๐ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๔) ลูกจ้างผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และได้มีการสอบสวนตามข้อ ๒๕ แล้ว การสอบสวนไม่ได้ความว่ากระทำผิดที่จะถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออก แต่มีมลทินหรือมัวหมอง ในกรณีที่ถูกสอบสวน ซึ่งจะให้ปฏิบัติราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

(๕) ลูกจ้างผู้ใดต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดที่ได้กระทำ โดยประมาท หรือความผิดลหุโทษซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออก

(๖) ลูกจ้างผู้ใดขาดราชการบ่อยครั้งซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออก”

ข้อ ๑๕ ให้ยกเลิกความใน (๓) และ (๔) ของข้อ ๖๐ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๓) ถ้าปรากฏว่าลูกจ้างประจำผู้ถูกสั่งพักราชการ หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน มิได้กระทำความผิด แต่มีมลทินหรือมัวหมอง หรือกระทำความผิด แต่ถูกลงโทษไม่ถึงปลดออก หรือไล่ออก ให้จ่ายค่าจ้างได้ไม่เกินครึ่งหนึ่งของค่าจ้างอัตราปกติตามที่ปลัดกรุงเทพมหานครกำหนด

(๔) ถ้าปรากฏว่าลูกจ้างประจำผู้ถูกสั่งพักราชการ หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ได้กระทำความผิดและถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ห้ามจ่ายค่าจ้าง”

ข้อ ๒๐ ให้ยกเลิกความในข้อ ๖๑ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๖๑ ให้นำความในข้อ ๖๐ มาใช้บังคับแก่การจ่ายค่าจ้างลูกจ้างประจำระหว่างอุทธรณ์ คำสั่งลงโทษปลดออก ไล่ออก หรือคำสั่งให้ออกจากราชการ หรือระหว่างถูกพนักงานสอบสวน ควบคุมตัวดำเนินคดีอาญา หรือถูกควบคุมตัวตามคำพิพากษาของศาลคดีอาญาโดยอนุโลม”

ข้อ ๒๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๖๕/๑ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕

“ข้อ ๖๕/๑ ให้ปลัดกรุงเทพมหานครมีอำนาจออกบัตรประจำตัวลูกจ้างกรุงเทพมหานคร โดยนำทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐมาบังคับใช้โดยอนุโลม”

ข้อ ๒๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๗๑ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕

“ข้อ ๗๑ ลูกจ้างผู้ใดถูกลงโทษให้ออก ตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้นั้นมีสิทธิต่าง ๆ เช่นเดียวกับผู้ถูกลงโทษปลดออกตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้”

ข้อ ๒๓ ให้ยกเลิกบัญชีหมายเลข ๒ ท้ายข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้บัญชีหมายเลข ๒ ท้ายข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้แทน

ข้อ ๒๔ ให้ยกเลิกบัญชีหมายเลข ๓ ท้ายข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้บัญชีหมายเลข ๓ ท้ายข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้แทน

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

อภิรักษ์ โกษะโยธิน

ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครฉบับนี้ คือ เพื่อให้ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ มีสาระสำคัญสอดคล้องกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๖ ระเบียบว่าด้วยการจ่ายค่าจ้างลูกจ้างของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๒๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบว่าด้วยการจ่ายค่าจ้างลูกจ้างของส่วนราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๖ และระเบียบว่าด้วยการจ่ายค่าจ้างลูกจ้างของส่วนราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ และหนังสือกระทรวงการคลัง ค่วนมาก ที่ กค ๐๕๒๗.๖/ว ๕ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๓๕ ซึ่งตามมาตรา ๕๗ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ บัญญัติว่า การคลัง การงบประมาณ การเงิน การทรัพย์สิน การจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สิน การจ้าง และการพัสดุ ให้ตราเป็นข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร จึงจำเป็นต้องตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้

บัญชีหมายเลข ๒

กำหนดอำนาจการอนุญาตให้ลาป่วย ลากิจ ลาคลอดบุตร และลาพักผ่อนประจำปี

ตามข้อ ๓๙ ข้อ ๔๐ ข้อ ๔๑ และข้อ ๔๒ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕

ผู้มีอำนาจอนุญาต	กำหนดวันอนุญาตได้ครั้งหนึ่งไม่เกิน			
	ลาป่วย	ลากิจส่วนตัว	ลาคลอดบุตร	ลาพักผ่อนประจำปี
ปลัดกรุงเทพมหานคร	ตามที่เห็นสมควร	ตามที่เห็นสมควร	ตามที่เห็นสมควร	ตามที่เห็นสมควร
ผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าสำนักงาน ก.ก	๖๐	๓๐	๙๐	๑๐
ผู้อำนวยการเขต เลขานุการสภากรุงเทพมหานคร เลขานุการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร	๓๐	๑๕	๙๐	๑๐
ผู้อำนวยการกอง หัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น ซึ่งมีระดับไม่ต่ำกว่าระดับ ๘ หรือเทียบเท่า	๓๐	๑๕	-	๑๐
หัวหน้าส่วนราชการซึ่งมีระดับตำแหน่ง ในระดับ ๗ หรือเทียบเท่า	๒๐	๑๐	-	-
หัวหน้าส่วนราชการซึ่งมีระดับตำแหน่ง ในระดับ ๖ หรือเทียบเท่า	๑๕	๗	-	-

บัญชีหมายเลข ๓

กำหนดอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดค่าจ้าง และลดชั้นค่าจ้าง
ตามข้อ ๒๓ แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕

ผู้มีอำนาจลงโทษ	ลดชั้นค่าจ้าง	ตัดค่าจ้าง	ภาคทัณฑ์
ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานคร	ครั้งหนึ่งไม่เกิน ๑ ชั้น	ครั้งหนึ่งไม่เกิน ๕% และเป็นเวลาไม่เกิน ๓ เดือน หรือไม่เกิน ๙๐ วัน	ภาคทัณฑ์
ผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าสำนักงานคณะกรรมการ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร	ครั้งหนึ่งไม่เกิน ๑ ชั้น	ครั้งหนึ่งไม่เกิน ๕% และเป็นเวลาไม่เกิน ๓ เดือน หรือไม่เกิน ๙๐ วัน	ภาคทัณฑ์
ผู้อำนวยการเขต เลขานุการสภากรุงเทพมหานคร เลขานุการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร	ครั้งหนึ่งไม่เกิน ๑ ชั้น	ครั้งหนึ่งไม่เกิน ๕% และเป็นเวลาไม่เกิน ๓ เดือน หรือไม่เกิน ๙๐ วัน	ภาคทัณฑ์
ผู้อำนวยการกอง หัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น ซึ่งมีระดับไม่ต่ำกว่าระดับ ๘ หรือเทียบเท่า	ครั้งหนึ่งไม่เกิน ๑ ชั้น	ครั้งหนึ่งไม่เกิน ๕% และเป็นเวลาไม่เกิน ๓ เดือน หรือไม่เกิน ๙๐ วัน	ภาคทัณฑ์
หัวหน้าส่วนราชการซึ่งมีระดับตำแหน่ง ในระดับ ๗ หรือเทียบเท่า	-	ครั้งหนึ่งไม่เกิน ๕% และเป็นเวลาไม่เกิน ๓ เดือน หรือไม่เกิน ๙๐ วัน	ภาคทัณฑ์
หัวหน้าส่วนราชการซึ่งมีระดับตำแหน่ง ในระดับ ๖ หรือเทียบเท่า	-	ครั้งหนึ่งไม่เกิน ๕% และเป็นเวลาไม่เกิน ๓ เดือน หรือไม่เกิน ๙๐ วัน	ภาคทัณฑ์